

jo, at Konflikten truer og Spørgsmaalet er nu, hvem der er Skyld deri. Nu siger den ærede Minister, at han ikke vil Konflikt. Naar han siger, at han ikke tidligere har villet Konflikt, saa tror jeg ham, men han er dog i sin Maade at føre Styret paa naaet til Konflikten. Altsaa naar den ærede Minister mener, at der i denne Henseende ikke er Feil i hans Willie, saa antager jeg, at det er rigtigt, men saa er det Vonen, det har skortet paa for den ærede Minister; thi han har styret Sagerne saaledes, at han staar ligesom Konflikt. Den ærede Minister vil føre Bevis for, at hele Stylden hviler paa os derved, at han siger, at vi den 12te April have sendt en Finantslov til Landstinget, hvori der ikke var en Dre i Dyrtidstillæg til Embedsmændene. Vi maatte vide, at Finantsloven maatte komme tilbage; hvis saa Konflikten begyndte dermed, at Landstinget sendte Folkethinget Finantsloven tilbage, saa var det vor Skyld. Det er den ærede Ministers Udtalelse. Denne Betragtning har to vægtige Feil. For det Første har Ingen sagt, at det er Begyndelsen til en Konflikt, at begge Thing forhandle efter de grundlovmæssige Former om Tilveiebringelsen af en Finantslov. Det er altsaa ikke nogen Begyndelse til en Konflikt. Dernæst kan det jo ingenlunde siges, at det var en absolut Nødvendighed, at den maatte komme tilbage, fordi der ikke var en Dre i Dyrtidstillæg, thi forrige Aar var der heller ikke en Dre hertil, og da kom Finantsloven ud, fordi den høitærede Minister da maaste havde en anden Willie, i alt Fald evnede han mere i denne Retning, til at faae Landstinget til at tage den. Det er altsaa af to Grunde urigtigt, hvad den ærede Minister har sagt. For det Første er det slet ikke Begyndelsen til Konflikt at Landstinget ønsker Forandringer i Finantsloven, og man forhandler derom, og for det Andet er det paaapegede Punkt ikke nogen absolut Grund til Tilbageføndelsen. Finantsloven fra 12te April kunde saaledes have været vedtagen, maaste endnu lettere, og det andet Spørgsmaal have været jevnet ad en anden Veie. Naar den høitærede Minister har gjort den Bemærkning, at man har villet Konflikt, fordi man, uden at vedtage Dyrtidstillægget, havde undladt at søge Konference med Ministeren ved 3die Behandling, erindrer jeg ikke, hvorledes dette gik til. Man pleier at tilskille den ærede Minister Indstillingerne fra Udvalget til 3die Behandling, forsaavidt Ministeren kan have Noget at konferere om. Jeg antager, at det Samme er slet her, og er det ikke slet, er jeg overbevist om, at det ikke er slet i den Hensigt at ville forsømme Noget. Men selv om denne Form ikke er opretholdt, ved den høitærede Minister meget vel, at naar han ser Indstillingen fra Finantsudvalget forinden 3die Behandling, er der nogle Dage derimellem og selve Forhandlingerne, og har den høitærede Confeilspræsident havt det mindste Onske om

at samtale med Finantsudvalget om denne eller nogensomhelst Sag, ved han, at dette Onske strax vilde være blevet opfyldt. Den høitærede Minister kan utvivlsomt ikke paavise et eneste Exempel paa, at et saadant Onske ikke er indkommet af Finantsudvalget; jeg kjender intet, og jeg vilde ogsaa finde det uheldigt, om et saadant Exempel kunde fremkomme. Naar Ringen er saa, er det ganske vist meget besynderligt, at den høitærede Minister i den Stilling, hvori han nu befinder sig, maa ty til saadanne Undskyldningsgrunde, at han siger, at han ikke sit konfereret forinden Forhandlingen den 12te April. Det, som den ærede Minister sagde med Hensyn til Dyrtidstillægget, kan jeg omtale med det Samme. Om det Spørgsmaal, hvorvidt det skulde staa paa Finantsloven eller ikke, gav den høitærede Minister en længere Fremstilling, men dette Spørgsmaal, om det skal staa der eller ikke osv., kan jo ikke interessere Nogensomhelst nu; det er jo afgjort for længe siden mellem Thinget og Ministeren, og derom er ingen Uenighed. Den ærede Ministers Overveelser om „midlertidige Lønningstillæg“ eller „Dyrtidstillæg“ — det var midlertidigt Lønningstillæg i et Aar og saa pludselig i Foraaret 1881 blev det, jeg ved ikke ved hvilken Bevægelse i Priserne, til Dyrtidstillæg — hele denne filosofiske Betragtning skal jeg ikke komme ind paa. Mig er det forsaavidt ligegyldigt enten det kaldes midlertidigt Lønningstillæg eller Dyrtidstillæg, men Spørgsmaalet er altsaa her ikke, om det skal staa paa Finantsloven eller ikke, thi den høitærede Minister har jo i Finantsudvalgets Erklæring over Finantsloven den 6te Mai forinden Opføndelsen, Vished for, at her var et Flertal i Folkethinget, der vilde gaa ind paa ganske at udelade denne Betragtning, at det staa paa Finantsloven eller ikke, vilde gaa ind paa at følge den ærede Regjering, der ønsker det paa Finantsloven, ligesom han havde Vidnesbyrd om, at man vilde gjøre positive Tilbud paa Finantsloven. Det var før Opføndelsen, før Ministeriet tog fat paa Konflikten, og det hele Spørgsmaal, om det skal staa der eller ikke, har aldeles Intet med den nuværende Stilling at gjøre. Det Spørgsmaal var afgjort til Fordel for den meget ærede Regjering Dagen før han opløste Folkethinget. Med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvorvidt Ministeriet har søgt at indføre noget Nyt paa Finantsloven til Forstyrrelse af den Stilling, der hidtil har været i de senere Aar, vaster den høitærede Minister sine Hænder i Ustyldighed og mener, at det kan da kun være os, der her har begaaet Uret. Men den høitærede Minister forbigit — naar jeg her kun tager det første Spørgsmaal, Universitetet — ganske mine Udtalelser igaa om, hvorledes han for nogle Maaneder siden, for neppe et Aar siden, kunde gennem sin vedkommende Jagminister — jeg holder mig her til det høie Ministeriums ærede Chef, det er ham, der er ansvarlig